

Căpitanul Romano

Vasile Alecsandri

Se dase trei asalturi redutei neînvînse,
Tustrele îndrăznețe și crunte, dar respinse.
Și câmpul întreg de sânge acoperit era,
Și, cuib grozav de moarte, reduta fulgera.
În șanțuri trupuri multe grămadă, răsturnate,
Și altele străpunse, pe dâmburi acățate,
Formau un crud spectacol ce lumii arăta
Cum știe pedestrașul în foc a se lupta.

Romani căpitanul de trei ori cu ai săi,
De trei ori ajunsese la șanțuri cel întâi,
Ș-acum, retras deoparte, strângea coloana-i ruptă,
Cu ea să se arunce de-a patra oară-n luptă.
Deodată... cine-ar crede! un aspru colonel,
Ieșind de nu știu unde, pășește către el
Și-i zice: „Căpitane, nu-mi place-a ta purtare,
Stai tot în urmă!”

„Cine? răcnesc în tulburare”
Ostașii lui Romano, arși, rumeni pe obraz.
„El! căpitanul nostru?! din toți cel mai viteaz!”
„Tăcere, copii!” strigă Romano la mulțime,
Apoi spre colonelul c-un aer de mărime
Se-ntoarce, îl măsoară c-un ochi plin de dispreț
Și-i zice: „Colonele, de ești și îndrăzneț
Pre cât nedrept și aspru, te-ndemn să vii cu mine
Să vezi de știu la moarte să merg cum se cuvine...
Copii! Zor înainte l-al patrula asalt.”

„Ura!” răspund ostașii... iar el pe calu-i nalt
Pornește înainte, deprins a merge-n frunte,
Și zboară... dar un glonte, un sol al morții crunte,
Îi vine drept în cale și-i se oprește-n piept.

Atunce căpitanul, pe cal stând încă drept,
Răcnește: „Colonele! departe ești! răspunde
Cine-i în cap și-n coadă? Eu unde... și tu unde?”
Apoi, zdrobit, el care și moare lin, zâmbind,
Căci vede în reductă voinicii lui sărind.